

Een bitterzoet geschetst plaatje van ontheemding

Het openingsbeeld is overdonderend: een jonge vrouw in het zwart met een rode ballon kijkt haar publiek vriendelijk maar ook een beetje vreemd aan. Donkere woorden vloeien over haar lippen, ze praat over de stad, het leven en de vervreemding. Plotsklaps wordt achter haar rug de raambedekking opgetrokken en openbaart zich een prachtpanorama.

Stad 2 is een vervolg op *Stad 1*, maar kan zonder bezwaar ook los worden gezien. Na de proloog-met-ballon schetsen de acteurs steeds met een paar rake streken een bitterzoet plaatje van ontheemding, of die nu voortvloeit uit daadwerkelijke emigratie of het gevolg is van een bestaan in een omgeving-in-verandering, wat een stad bijna continu is.

Soepel vloeien de scènes in elkaar over tegen een steeds donkerder decor, totdat de dame met de ballon weer verschijnt. 'De truc is weigeren te geloven dat dit allemaal ergens op slaat,' zegt ze wijs. Stiekem hoop je op Stad 3.

DE VOLKSKRANT_Karin Veraart, 17 mei 2004